

Samen verder na ZEILDRAMA

De kleine Kit (3) heeft haar vader nooit gekend. Zeiler Hans Horrevoets sloeg in 2006 overboord tijdens de Volvo Ocean Race en verdronk. Op dat moment was Petra van Rij (36) vijf maanden zwanger van hun tweede kind...

TEKST: MARION VAN ES FOTOGRAFIE: CORNÉ VAN DER STELT

“**A**nstaande zondag krijgt Bobby (5) voor het eerst zeilles van haar opa, de vader van Hans. Ze kan niet wachten, de meiden zijn allebei gek op water. Ik vind het mooi dat ze de passie van hun vader hebben geëerfd, dat had Hans ook gevonden. Als hij nog leefde, had Bobby waarschijnlijk al twee jaar geleden een boot gekregen voor haar verjaardag. Of ik niet bang ben dat er iets gebeurt? Ach, ik ben ook bang als ze op haar fiets zit. Een ongeluk zit in een klein hoekje, dat ik heb ik aan den lijve ondervonden. Ik leerde Hans in 2000 kennen op de HISWA botenbeurs, hij kwam een broodje halen bij de stand waar ik die week werkte. Er was meteen een klik tussen ons. Misschien omdat we allebei iets met water hadden en ik het avontuurlijke, vrije leven dat hij leidde goed begreep. Zelf had ik ook net vijf jaar in het buitenland gewoond. Twee maanden later woonden we samen. Hans was in de zomer vaak weg voor wedstrijden, maar dat vond ik niet erg. Ik ging geregeld mee en in de winter hadden we meer tijd samen. Maar toen hij vertelde dat hij wilde meedoen aan de Volvo Ocean Race, moest ik toch even slikken. Hij had deze zeiltocht rond de wereld al eerder gemaakt, maar toen was hij vrijgezel. Nu had hij mij, en inmiddels een dochter van bijna één. Ik vertrouwde Hans volledig op het water, dat was het niet. Sterker nog: ik vond het een veiliger idee dat hij op een boot zat dan in een auto.



Hans Horrevoets, verongelukte op 18 mei 2006

Maar doordat in de media alleen maar beelden werden getoond van grote golven die de boot overspoelden, was ik er toch niet gerust op. Ik heb hem nooit gevraagd thuis te blijven, wedstrijdzeilen was zijn lust en zijn leven. Als hij nog had geleefd, was hij nóg een keer gegaan. Maar ik keek wel uit naar het einde van de race. Gelukkig had Hans geregeld dat Bobby en ik hem overal achterna konden vliegen, anders zou ze hem niet eens meer herkennen als hij terug was. Tijdens de race raakte ik opnieuw zwanger. Bij mijn eerste zwangerschap was Hans ook niet altijd bij de echo's geweest. Dat ik veel alleen moest doen, wist ik dus van tevoren. Maar dat hij zijn tweede dochter nooit zou zien, daar had ik nooit rekening mee gehouden.

Black-out

Wat er precies is gebeurd, is nog steeds onduidelijk. Er spoelde een enorme golf over de boot. Toen zijn teamgenoten hun ogen weer openden, was Hans weg. Waarschijnlijk heeft hij iets zwaars tegen zijn hoofd gekregen, waardoor hij bewusteloos raakte en overboord geslagen is. Het was een ongeluk, niemand kon er iets aan doen. Om half acht 's ochtends stond de projectdirecteur van het Team ABN AMRO voor mijn deur met het nieuws. Ik vermoedde dat hij voor iets zakelijks kwam en vond het een bizar tijdstip. Ik hoorde hem wel zeggen dat Hans dood was, maar geloofde het niet. Oké, hij had misschien een ongeluk gehad. Hij zou naar het ziekenhuis moeten, maar daarna kon- >





uit De Telegraaf

den we weer verder met ons leven. Het kwam gewoon niet uit, ik moest nog bevallen! Als ik zijn lichaam niet met eigen ogen had gezien, had ik het nog steeds niet geloofd. Dan had ik me bij ieder bootje dat ik tegenkwam, afgevraagd of dat Hans kon zijn. Nog steeds heb ik van die momenten waarop ik twijfel. Dan pak ik de foto's erbij die zijn gemaakt tijdens de begrafenis. Toen ik zijn opgebaarde lichaam destijds zag, was ik er van overtuigd dat hij sliep. Dat geeft wel aan in wat voor roes ik leefde.

Ik heb een black-out gehad van een jaar of twee. Ik deed wat anderen van me verwachtten, maar zelf kon het me weinig meer schelen. De artsen maakten zich zorgen om de ongeboren baby; ik was daar totaal niet mee bezig. De dag dat Kit werd geboren was loodzwaar. Bij mijn eerste bevalling was Hans er ook niet. Bobby kwam twee maanden te vroeg en Hans zat nog op zee. Tien minuten nadat ze werd geboren, kwam hij binnen. Nu moest ik het ook in mijn eentje doen, maar met het grote verschil dat ik nu zeker wist dat Hans niet meer zou komen. Ik heb er geen mooie herinneringen aan, al heeft dat niets met Kit te maken. Het ene moment waren we samen ouders van een dochter en in afwachting van de tweede, nu was ik opeens een weduwe met twee kinderen.

Geen held

Ik heb die twee jaar veel gemist van de meiden. Eerste stapjes, eerste woordjes, voor het eerst naar school... Bij dat soort momenten wilde ik alleen maar dat het snel voorbij ging. Ik kon er niet van genieten als ik het niet met Hans kon delen. Ik hoop dat de meiden het niet gemerkt hebben. Ik zag laatst de film *P.S. I love you*, waarin een dochter tegen haar moeder zegt: 'Ik kan me niet herinneren dat ik jou ooit heb zien lachen'. Dat heeft indruk op me gemaakt. Ik wil niet dat mijn kinderen over dertig jaar hetzelfde zeggen. In het begin wilden Bobby en Kit liever niet mee naar het graf van Hans, omdat ik daar alleen maar huilde. Vanaf dat moment heb ik nooit meer een traan gelaten op het kerkhof, in plaats daarvan gaan we er picknicken of



'HOE KON HIJ NU DOOD ZIJN? *Ik moest nog bevallen!*'

verstoppertje spelen. De meiden weten precies wie hun vader is. Ik vertel vaak over hem en ik vind het ook fijn als anderen dat doen. De vader van Hans vertelt bijvoorbeeld over het kattenkwaad dat hij vroeger uithaalde, dat doen de meiden dan na. Ik vind het belangrijk dat ze weten waar ze vandaan komen. Ik zet Hans niet neer als held, ik vertel ook over zijn mankementen. Kit kan bijvoorbeeld net zo driftig zijn als Hans soms was, en Bobby kan net zo geobsedeerd naar de televisie kijken als haar vader. Inmiddels zijn er een zeilevenement en twee trofeeën die zijn naam dragen. Hans zou zich waarschijnlijk omdraaien in zijn graf als hij dat wist. Hij was zich er nooit van bewust hoe bekend hij was. Maar ik vind het een bevestiging van wat hij heeft betekend voor het nationale en internationale

zeilcircuit. Voor de kinderen is het ook leuk, zij reiken de prijzen uit. In het begin vond ik het lastig om daarbij te zijn. Ik zag al zijn zeilvrienden en bleef toch onbewust zoeken naar die krullenbol die er niet bij was.

Nieuw begin

Na de dood van Hans kon ik een tijd lang niet naar de zee kijken. Maar geleidelijk aan ga ik ook het water weer op. Het hoort bij mijn leven, ik ben aan het water opgegroeid en wil er geen angst voor krijgen. Als iemand me vier jaar geleden had verteld dat ik weer zou kunnen genieten van het leven en de leuke momenten met de kinderen, had ik het niet geloofd. Maar het is kennelijk toch waar dat het makkelijker wordt naarmate de jaren verstrijken. Je leert leven met je verdriet. Toch snap ik nog steeds niet dat dit is gebeurd. Dat kan me soms echt kwaad maken. Als de kinderen me het bloed onder de nagels vandaan halen denk ik weleens: waar ben je nou? Je hebt me hier mooi alleen laten zitten met die twee! Het is een hele verantwoordelijkheid om in je eentje twee kinderen op te voeden. In het begin durfde ik bijna de straat niet op; als mij iets overkomt, hebben ze niemand meer. Maar zo kun je niet blijven denken. Sterker nog, we zoeken het avontuur weer op!

HANS HORREVOETS

Wedstrijdzeiler Hans Horrevoets verongelukte op 18 mei 2006 op 32-jarige leeftijd tijdens de Volvo Ocean Race, ongeveer 1300 zeemijlen uit de kust van het Engelse Land's End. Het jaar na zijn dood stelde de organisatie van de Ocean Race de Hans Horrevoets Rookie Award in voor beste nieuwkomer in de race. Watersportvereniging Drimmelen, waar Hans opgroeide, riep de Hans Horrevoets Memorial Race in het leven, waaraan iedere (plezier)zeiler kan meedoen. De North Sea Regatta, Nederlands grootste zeilevenement, introduceerde de Hans Horrevoets Memorial Trophy.

Nu ik alles weer een beetje op de rit heb, realiseer ik me hoeveel ik van Bobby en Kit heb gemist, en hoe weinig ik zelf heb genoten. Nu gaan we drie maanden met een camper door Australië en Nieuw-Zeeland trekken. Zoals de meiden zeggen: 'Alleen maar ijsjes eten, zwemmen en met z'n drieën in het grote bed slapen.' Ik hoop dat Hans nog ergens is om me onderweg een beetje te helpen. Dat hij zegt: 'Peet, ga hier maar links, want daar is het mooi.' Net toen ik mijn zusje sms'te dat we op reis gingen, draaiden ze in het café een liedje van BLØF met de tekst 'Ik ga er stiekem tussenuit, een vluchtweg naar een nieuw begin'. Toen wist ik: Hans vindt het goed." □

Advertentie